

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa W. Spółki Akcyjnej w P.
przeciwko Ł. [...] Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 17 czerwca 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 7200 (siedem tysięcy dwieście) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna wobec tego, że przysługuje od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zakres a jej podstawowym celem jest zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie. Publicznoprawny charakter skargi powoduje, że Sąd Najwyższy dokonując, w ramach przesądu, oceny skargi, bada jedynie czy wystąpiły ustawowe przesłanki przyjęcia jej do rozpoznania, to jest czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, czy istnieje potrzeba wykładni

przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, czy zachodzi nieważność postępowania lub czy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 1- 4 k.p.c.).

Powód we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c. to jest nieważność postępowania i oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Skarżący upatrywał nieważności postępowania w uzupełnieniu przez Sąd Apelacyjny postępowania dowodowego przez przesłuchanie dwóch świadków, przy czym ich zeznania stały się podstawą niekorzystnych dla skarżącego ustaleń. Ten stan rzeczy, w ocenie skarżącego, pozbawił go możliwości obrony jego praw, bowiem kontrola prawidłowości tych ustaleń nie podlega już dalszej, instancyjnej, weryfikacji a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Jest to argumentacja nietrafna. Sąd Apelacyjny dowód z zeznań jednego ze świadków przeprowadził w związku z zarzutem apelacji skarżącego nie przeprowadzenia tego dowodu, zeznania drugiego były zaś tylko wsparciem zeznań świadka pierwszego. Oba te dowody nie były przy tym, jak skarżący podnosi w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jedynymi dowodami przeprowadzonymi w sprawie, ale stanowiły uzupełnienie materiału dowodowego, na podstawie którego orzekał Sąd pierwszej instancji. Sąd drugiej instancji jest sądem merytorycznym i jego zadaniem jest rozstrzygnąć sprawę, a nie apelację, zatem w ramach zarzutów procesowych jest uprawniony również do prowadzenia postępowania dowodowego, a na podstawie art. 232 zd. 2 k.p.c. również do przeprowadzenia dowodu z urzędu, dla osiągnięcia celu jakim jest prawidłowe rozstrzygnięcie sporu. Przeprowadzenie przez sąd drugiej instancji, z udziałem stron procesu, uzupełniającego postępowania dowodowego i dokonanie na takiej podstawie ustaleń faktycznych, nie może być kwalifikowane jako pozbawienie strony możliwości obrony jej praw tylko dlatego, że ustalenia te nie podlegają już dalszej kontroli. Nie jest to przy tym twierdzenie ścisłe, strona bowiem w skardze kasacyjnej rzeczywiście nie może, w jej podstawie procesowej, postawić zarzutów dotyczących ustalenia faktów i oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), a zatem nie może zarzucać np. naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., jako wprost dotyczącego oceny dowodów, jednakże nie oznacza

to, że pozbawiana została wszelkiej możliwości podważenia dokonanych ustaleń faktycznych. Może to bowiem nastąpić, czego skarżący nie dostrzegł, przez wykazywanie uchybień zasadom prawidłowego prowadzenia postępowania, określonym w przepisach prawa procesowego (tzw. *error in procedendo*).

Nietrafne jest również twierdzenie skarżącego, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Zgodnie z utrwaloną wykładnią, oczywista zasadność skargi oznacza dostrzegalną od razu, na pierwszy rzut oka, trafność jej zarzutów, a zatem stan, w którym każdy prawnik, bez przeprowadzania wnikliwej analizy, powinien dojść do wniosku, że zarzuty skarżącego są niewątpliwe, a zaskarżone orzeczenie jaskrawo nieprawidłowe. Chodzi więc, jak to ujął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02 (OSNC 2004, nr 3, poz. 49), o szczególne, kwalifikowane wypadki naruszenia prawa (materialnego, procesowego) przez sąd drugiej instancji dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika skutkujące rażącą wadliwością orzeczenia. Taka sytuacja w sprawie nie występuje.

Z przedstawionych przyczyn, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 2 pkt 7 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).

